

Carta a un Mestre

En Joan Batlle

Sta. Eulàlia de Ronsana

Estimat amic:

Vaig sentir dir als nens de casa que els hi havies donat ja la darrera lliçó, com a mestre. I ho deien tristos, malgrat els seus set i vuit anys.

Jo no he estat alumne teu ni tampoc t'he tractat el suficient per poder fer una glosa de la teva vida professional. Sé que es parla molt bé de tu i que tothom t'estima. Amb això en tinc prou. Ara bé, voldria tenir aquesta petita xerrada amb tu, aquí mateix, en aquest escrit. Jo sé que tu em respondràs amb el pensament i tots intentarem esbrinar-lo. En aquesta conversa no parlarem de l'escola. Diuen que és molt fàcil ensenyar... N'hi ha prou en conèixer les quatre regles i un xic més de cultura... Oi que no hi estàs d'acord? Hi ha en la vida del Mestre quelcom més íntim, més vocacional, més transcendent. No vull saber dels teus millors alumnes, ni dels teus mètodes d'ensenyament, ni dels teus sistemes didàctics... Vull endinsar-me en la teva lluita per ésser **Mestre de debò cada dia** des de fa més de 40 anys. Aquesta angoixa instintiva de tot Mestre per vocació que vol conjuntar, **conformar** el seu anhel constant d'entregar-se als seus alumnes i tanmateix aconseguir que els alumnes s'entreguin a ell. Aquest constant volguer conèixer els caràcters, el temperament de cada alumne per adaptar-s'hi millor. Perquè cada alumne és diferent. De la mateixa manera que no hi ha dues petjades digitals iguals, no es donen dos alumnes de reaccions socials i intel·lectuals idèntiques. És per això que aquesta tasca de **comprendre** és difícilíssima: perquè el Mestre ha d'entregar-s'hi del tot a trobar aquesta magnífica conjunció **Mestre-alumne**. Aquest donar tota la teva **col·laboració humana** i al mateix temps cercar la **col·laboració joiosa del nen** al quefer educatiu, és quelcom sublim. En aquest apropar els extrems —Mestre i Alumne— fins i tot arribar a la comunitat d'un sol sentir, d'un sol pensar, d'un sol practicar; en aquesta actitud unificada **home-nen** consisteix, crec jo, la veritable **sublimitat del Mestre**. No en fer bé i cronomètricament la lletra menuda de l'escola —dictats, caligrafia, comptes, lliçons, activitats manuals i artístiques, etc.—, sinó en lograr el respecte i l'estimació dels alumnes... perquè si l'alumne **respecta i estima** al Mestre, el Mestre en farà d'aquest alumne el que voldrà. I a aquesta sublimitat del Magisteri no s'hi arriba així com així. No s'hi arriba si no hi ha una ferma i inexpugnable vocació. Aquella vocació que t'ha fet començar cada dia la mateixa lluita difícilíssima: **aconseguir entregar-te i que s'entreguin**. És un trobar-se constantment realitzant **el salt d'home a nen**; a diferents nens i a diferents nivells —de 6 a 14 anys—, i

això moltes hores al dia. I si falles, recomençar de nou cercant una altra tàctica, fins que logris fer-te tota teva la mai-nada.

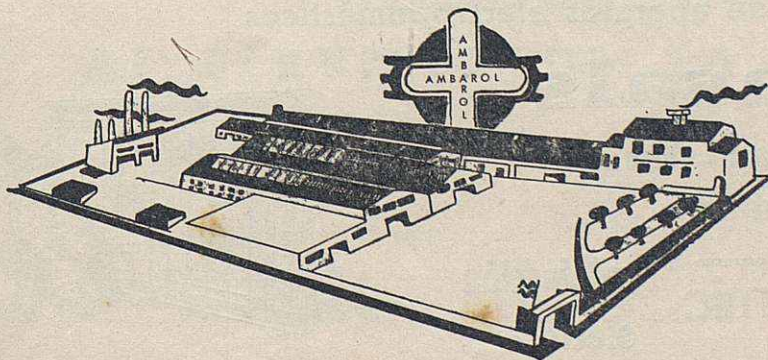
Tu ja ho sabies tot això, però mai n'havies parlat ni a cau d'orella. Però avui, en aquesta xerrada que estem improvisant desordenadament, sento com tu em dones la raó... i em recordes casos i anècdotes... sobretot em contes moltes incomprendions, moltíssimes. Incomprendions que no alteren, que no empeteixen la teva tasca, però que han cremat la teva vocació i l'han feta, com l'or en el gresol, més purificada. Perquè has volgut ser Mestre fins el final i més i tot si et deixessin. Malgrat la pobresa d'aquesta professió. Que això és admirable. Sembla mentida, però què aviat són **apreciats** els que del no res han muntat una gran empresa o sense saber quasi com han fet molts diners. Tu, malgrat la **riquesa** de la teva professió **pobra**, no has arribat a ésser apreciat fins que les generacions per tu educades s'han anat fent grans i s'han adonat del teu VALOR HUMÀ SENSE LIMITS. És trist. Perquè pràcticament tota la feina ha estat teva: **acceptar-los d'infants, i a les portes de l'adolescència deixar-los «equipats» per fer-se homes**. I això la gent no ho veu. És el que et deia: que la nostra conversa és íntima, perquè hem descobert —i tantes més íntimitats aniríem descobrint— **les formes veritables de l'ésser Mestre**. No les formes que la gent **ignorant** veu: Un home dins quatre parets mal il·luminades i mal adequades, ensenyant a llegir, sumar, multiplicar... Hi ha quelcom més important: aquesta lluita diària **no amb els infants, sinó amb tu mateix**, per seguir essent MESTRE, així amb majúscules. I ara vindrà la teva darrera lluita: comprendre que ja has lluitat prou per ser Mestre cada dia des de fa més de 40 anys. Pensa que arriba per tu una espècie d'alliberació total d'aquesta tasca incompresa, d'aquesta tasca que ha omplert la teva vida, però que l'ha deixada cansada sens dubte.

De jove vas tenir una pretensió que vas transformar en una urgència diària i potser als pocs anys d'exercir la carrera, aquella pretensió se't va fer una necessitat ineludible. Perquè eres un Mestre gran, corrent camins petits que són els que ofereixen millor drecera; perquè sabies que mai s'aconsegueix un cim en tanta quantitat i tan de pressa, com quan es puja vers ell pel camí més petit i més ingrat.

Ara seguiràs amb el pensament fent («lluïtant») de **Mestre**. Perquè la teva vida ha estat ja adreçada vers un Nord que molt pocs homes aconsegueixen. Restaràs ara fit dins d'aquella sublimitat del Mestre de que parlàvem abans, com l'agulla magnètica que, malgrat remoure-la, torna i retorna vers el seu Nord.

Amic sempre i company,

Miquel Esteban i Pallàs

SANTA EULALIA DE RONSANA (LA SAGRERA)

PINTURA MODERNA
Rótulos - Papeles pintados

Droguería MARTI

Exclusivista de INDUSTRIAS AMBAROL

Venta de pinturas y artículos de limpieza

TELEFONO 88